

(Clausager), tillade mig nogle faa Oplysninger til Forklaring. Jeg tror, at den ærede Sekretær ikke fuldkommen tilstræffelig har set, hvad der egentlig er Tanken og Hensigten med den Bestemmelse, at en Mønt kan være saa slidt, at den ikke mere er lovligt Betalingsmiddel mellem Mand og Mand, men dog endnu skal være lovligt Betalingsmiddel for Statskassen. Hensigten med Bestemmelsen er den, at man derved opnaar den meget store Fordel, at disse Mønter komme til at gaa ud af Cirkulationen, uden at Nogen lider noget Tab derved. Naar der nemlig er en Grændse for Slidet, hvor Mønter ophører at være lovligt Betalingsmiddel ikke blot mellem Mand og Mand, men ogsaa i Forhold til Statskassen, saa vil den, der har faaet en saadan Mønt i haende, være ilde stillet, thi saa har hans Mønt ikke længere den behørigte Værdi. Sætter man derimod to Grændser, saa bliver der et Mellemrum, i hvilket Mønter er saa slidt, at den ikke længere er lovligt Betalingsmiddel mellem Mand og Mand, men dog endnu er lovligt Betalingsmiddel til Statskassen, og altsaa kan Enhver, der har været saa uheldig at faae en saadan slidt Mønt, alligevel skaffe sig dens oprindelige Værdi ved at indbetale den i Statskassen. Det ærede Medlem vil altsaa se, at det netop er i Befolkningens Interesse, at Bestemmelsen om den dobbelte Slidgrændse er tagen, og jeg tror, at det vilde være til Tab for Befolkningen, hvis man ændrede denne Bestemmelse. Den Bemærkning, der blev gjort af det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther), antager jeg ogsaa vil være for en Del bevareret herved. Hvorledes Finansministeriet vil stille sig med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt det skal være nødvendigt at indgive en særskilt Begjæring, eller om der kan foreskrives Reglerne visse bestemte Regler for Ombytningen, er jo en Administrations sag, som Udvalget ikke har anset det for rigtigt at beskæftige sig med. Udvalget har udtalt den Mening, at der idetmindste i den første Tid vistnok kunde gives saadanne almindelige Regler; men de Tilfælde, hvori saadanne Regler ville faae praktisk Betydning, ligge iøvrigt efter al Sandsynlighed saa langt ude i Fremtiden, at vi for Diebliffet ikke behøve at beskæftige os dermed. Saaledes som Udvalgets Forslag foreligger, er der givet en Regel, der er praktisk og vistnok for en overfluelig Fremtid vil vise sig fuldkommen tilstræffelig i enhver Henseende.

Clausager: Ja, jeg kan nok forstaa, hvorfor den dobbelte Grændse er sat ind i Loven, men desuagtet kan jeg ikke tilbageholde den Formening, at der vil blive ilde faa Ulemper tilbage for Befolkningen. Jeg tænker mig nemlig det Tilfælde, der jo kan forekomme ikke saa sjældent, at en Mand har faaet saadanne slidte Mønter, som han skal bruge til at betale denne eller hin Privatmand med; men denne vil ikke modtage

dem, fordi de ere saa slidte, og den Paagældende kan da være vanskelig stillet i et saadant Diebliff, idet han maafe ikke i en Hast kan faae dem ombyttede og dog skal yde Betalingen, hvis han ikke vil udsætte sig for andre Ulemper. Jeg skulde være mere tilbøielig til at foreslaa, at der bestemmes en vis Frist, inden hvilken alle Mønter fra eet og samme Aar skulle indløses, naar der nemlig er gaaet en saa lang Aarrække, at man maa antage, at Mønterne ere saa slidte, at Indløsning bør finde Sted. Derved vil i alt Fald, saavidt jeg kan skjønne, Ingen lide nogen Skade.

Fenger: Jeg maa dog tillade mig at betragte det som noget tvivlsomt, hvorvidt det vilde være heldigt at følge den Fremgangsmaade, som den ærede sidste Taler nu nævnte, idet Mønter fra samme Aar jo kunne komme i meget forskjelligt Omløb. Der udvortes nemlig samtidig en stor Mængde Stykker af samme Slags, men idet Omløbet for de enkelte Mønter kan være meget forskjelligt, kan allerede efter f. Ex. 10 Aars Forløb en Mønt være saa slidt, at den ikke kan bruges længer som Mønt, medens en anden Mønt endnu efter 100 Aars Forløb kan have bevaret et fuldkommen godt Præg. Det kommer, som sagt, an paa, hvormegit Mønterne komme i Cirkulation, og hvormegit de komme til at ligge paa Ristebunden. Jeg tror derfor ganske vist, at det vilde være urigtigt, om man til en og samme Tid vilde indfalde de Mønter, der ere prægede i et vist Aar. Noget Saadant kan vel være rigtig; men det er da i et ganske andet Tilfælde end det, hvortil det ærede Medlem sigtede, nemlig i det Tilfælde, at der er godt eftergjorte Mønter i Omløb. Den Slags Mønter ere nemlig i Almindelighed prægede efter et vist Mønter, der igjen viser Aarstallet for Udmyntningen, og er man nu bleven opmærksom paa det Aarstal, som findes paa den falske Mønt, saa har man det Middel at indfalde alle Mønter med dette Aarstal, hvorved man da opnaar at bringe falske de Mønter ud af Cirkulation. Det er et godt og hensigtsmæssigt Middel i slige Tilfælde, men jeg tror ikke, at det er noget godt Middel i det Tilfælde, hvor der kun er Tale om Slid, idet, som sagt, Mønter fra samme Aar kunne være meget forskjelligt stillede i den Retning.

Finansministeren: Til, hvad den ærede sidste Taler yttrede, skal jeg føie den Anmodning til den ærede Sekretær (Clausager), at han ved dette Forholds nærmere Overveelse vil lægge Mærke til, at vi her staa ligeoverfor Bestemmelser i Konventionen, som ere bindende. Det var mig ikke ganske klart, hvorledes den ærede Sekretær tænkte sig at kunne opstille andre Regler end dem, der findes i Møntloven, men i ethvert Tilfælde vil jeg som sagt bede ham ved Sagens nærmere Overveelse om at fæste Opmærksomheden særlig paa, at vi i saa Henseende staa ligeoverfor bin-